

(Вечерње новости, 22.11.2009)

Нема те теме, нема тог тренутка и нема тог повода око којег се такозване „две Србије“ неће спорити. Прва и Друга Србија налазе се на супротним странама чак и на тему сахране патријарха Павла.

Логично! Све што Прва Србија воли и поштује биће критиковано, нападнуто и исмејано у Другој Србији. Свако јединство Прве Србије изазива панику и бес Друге Србије, а свака љубав Прве изазива мржњу Друге.

Тако су се ових дана могли прочитати коментари у којима представници Друге Србије са згражањем констатују да је неко, намерно, хтео да од сахране патријарха Павла направи већи догађај и од „Брозове и од Ћинђићеве сахране“! Затим, да нико у том лудилу није мислио на атеисте(!), да је Борис Тадић искористио Патријархову смрт за личну промоцију, да је спојио државу и цркву, да министар просвете заслужује кривичну пријаву јер је сугерисао да на дан сахране деца не иду у школу, да је градоначелник Београда ненормалан јер је прогласио дан жалости у Београду, да је јецај Амфилохија Радовића био лажан, да је овом сахраном уведен паганизам на улице главног града, да је државна телевизија намерно обукла своје водитеље у црно, да није било шесто хиљада људи на улицама и трговима, и да су Срби, генерално, народ који би лудо забавио Фројда.

Колико би људи Прве Србије, у погребној поворци, задовољило Другу Србију? Сто хиљада? Десет хиљада? Да ли би ствари прошле са мање мржње и злурадости да је Тијанић своје водитеље обукао у цветне кошуље? Да Драган Ћилас није прогласио дан жалости, да опело није приказано на телевизији, и да се појавио неки декрет из ЦК који би грађанима забранио да дођу на сахрану, како би Брозова остала највећа икад виђена на улицама Београда?

Да ли би било другачије, да није онолико сликан крст, и Храм Светог Саве, да је, некако, било мало мање православља, и српских свештеника, да су се људи мање крстили, да су били мало мање утучени, мало мање достојанствени, да су се смејали или потукли, на пример, да је поворка била дивљачка, а говори запаљиви, и да Прва Србија није спонтано изашла да ода последњу почаст старцу који је постао синоним моралне светлости у овој ојађеној земљи?

Сигурно је да би Друга Србија била задовољнија.

Друга Србија не воли кад Прва Србија поштује и воли некога ко је Другој Србији безначајан. Друга Србија не подноси пристојност Прве Србије, њено достојанство, њену спонтаност. Друга Србија не може да схвати да је могуће да се у овој земљи, без политичког позива, без митинга, без идеје о „злочиначком удруживању“, без мржње, зависти и свести о политичким поделама, могу окупити људи који не ломе излоге и не носе мотке?

Друга Србија не може да схвати да Прва Србија има дрскости да пред целим светом, и нарочито пред Другом Србијом, која је плаћени опуномоћени представник тог света међу нама, покаже колико поштује и слави живот православног великодостојника. Друга Србија мрзи чињеницу да Прва Србија, ничим изазвана, одједном показује колико поштује једног старца који ничим није допринео уласку Србије у НАТО, ни приближавању Србије Европској унији, и који никада ништа није рекао о лустрацији, него се само молио Богу, вређајући тиме Другу Србију, која у Бога не верује.

Друга Србија не може, очигледно, да поднесе да је Прва Србија толико велика. Да се може бити пристојан грађанин са свећом у руци. Да три скупљена прста не означавају више злочинце, и ретроградне умове. Да постоји неки дубоки унутрашњи разлог због кога ће људи мирно, сатима, стајати у реду да се поклоне моштима једног скромног човека. Друга Србија не може да поднесе чињеницу да ће Српска православна црква, овог пута бити на добитку од спонтаности, достојанствености и масовности Прве Србије.

Да ће и Србија бити на добитку.

Прва и Друга Србија

Пише: Мирјана Бобић-Мојсиловић
уторак, 24 новембар 2009 00:50

Пошто, Друга Србија, добија, само кад Прва Србија губи.